

Arrest

nr. 240 659 van 9 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 september 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om de nietigverklaring en bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. CLUYSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 april 2016 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar voor feiten van deelname aan bendevoering en mensenhandel.

Op 1 maart 2019 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van drie maanden voor inbreuken op de drugswetgeving.

Op 26 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Deze bijlage 13septies is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 27 augustus 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“BIJLAGE 13 SEPTIES – (...)

*Koninkrijk België
Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken
Dienst Vreemdelingenzaken
Ref. : (...)*

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
Naam: K. A.
Voornaam: B.*

Geboortedatum: 11.05.1980

Nationaliteit: Irak

Gekend in de gevangenis onder de naam: I. S. geboren op 11/05/1980 onderdaan van Irak.

Alias: A. B. geboren op 11/05/1980 onderdaan van Irak; A. B. geboren op 11/05/1980 onderdaan van Irak ; A. A. geboren op 11/05/1980 onderdaan van Irak ; A. B. geboren op 11/05/1980 onderdaan van Irak; B. A. geboren op 11/05/1980 onderdaan van

Irak; B. A. geboren op 11/05/1980 onderdaan van Irak; B. A. geboren op 11/05/1980 onderdaan van Irak; B. K., geboren op 11/05/1980 onderdaan van Irak; I. A. S. geboren op 11/05/1980 onderdaan van Irak; S. B., I. geboren op 11/05/1980 onderdaan van Irak wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan bendevoering, Mensenhandel, feiten waarvoor hij op 25/04/2016 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 01/03/2019 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden. Het is duidelijk dat de feiten gepleegd door betrokkene zeer ernstig zijn. Het zijn nietsontziende mensensmokkelaars. Zij hebben als enig doel en bekommernis om op de kap van sukkelaars zoveel mogelijk geld te verdienen.

De onmenselijke en beestachtige manier waarop zij hun cliënteel benaderen, behandelen en in vrachtwagens stoppen/duwen of verschepen zal hun een zorg wezen. Als beesten dienden hun slachtoffer urenlang in weer en wind in een bosje aan een parking te wachten om in een vrachtwagen te worden gestouwd, op risico van eigen leven. De toestand waarin de 'smokkelwaar' aankwam was voor beklagden van geen enkel belang. Dit blijkt zelfs uit de codetaal die ze gebruikten voor de te smokkelen mensen: sigaretten, mussen, duiven, geiten kalkoenen of gewoon klotzakken.

Betrokkene werkt de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand. In het land waar zij uiteindelijk stranden, wacht de slachtoffers vaak enkel een leven in de illegaliteit en uiterste marginaliteit, hetgeen onmiskenbaar een negatieve impact heeft op het economisch bestel (zwartwerk) en de schatkist. Ook de arbeidsmarkt wordt verstoord en het asiel en vreemdelingenbeleid wordt ondergraven. Dergelijke mensensmokkelaars creëren tevens de ideale doelgroep waarbinnen criminele organisaties rekruteren. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene werd gehoord op 09/05/2017 en op 07/12/2017 en op 20/09/2019. De betrokkene heeft verklaard geen duurzame relatie geen familie en geen kinderen in België te hebben. Hij zegt geen medische problemen te hebben en graag te willen terugkeren naar Irak. Betrokkene heeft op 07/12/2017 afstand gedaan van zijn asielaanvragen, in Noorwegen, Duitsland en Finland Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale

bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijf minstens sinds 16/06/2015 in België Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan bendevoering, Mensenhandel, feiten waarvoor hij op 25/04/2016 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 01/03/2019 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden. Het is duidelijk dat de feiten gepleegd door betrokkene zeer ernstig zijn. Het zijn nietsontziende mensensmokkelaars. Zij hebben als enig doel en bekommernis om op de kap van sukkelaars zoveel mogelijk geld te verdienen. De onmenselijke en beestachtige manier waarop zij hun cliënteel benaderen, behandelen en in vrachtwagens stoppen/duwen of verschepen zal hun een zorg wezen. Als beesten dienden hun slachtoffer urenlang in weer en wind in een bosje aan een parking te wachten om in een vrachtwagen te worden gestouwd, op risico van eigen leven. De toestand waarin de 'smokkelwaar' aankwam was voor beklagden van geen enkel belang. Dit blijkt zelfs uit de codetaal die ze gebruikten voor de te smokkelen mensen: sigaretten, mussen, duiven, geiten kalkoenen of gewoon klotzakken.

Betrokkene werkt de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand. In het land waar zij uiteindelijk stranden, wacht de slachtoffers vaak enkel een leven in de illegaliteit en uiterste marginaliteit, hetgeen onmiskenbaar een negatieve impact heeft op het economisch bestel (zwartwerk) en de schatkist. Ook de arbeidsmarkt wordt verstoord en het asiel en vreemdelingenbeleid wordt ondergraven. Dergelijke mensensmokkelaars creëren tevens de ideale doelgroep waarbinnen criminele organisaties rekruteren. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan bendevorming, Mensenhandel, feiten waarvoor hij op 25/04/2016 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 01/03/2019 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden. Het is duidelijk dat de feiten gepleegd door betrokkene zeer ernstig zijn. Het zijn nietsontziende mensensmokkelaars. Zij hebben als enig doel en bekommernis om op de kap van sukkelaars zoveel mogelijk geld te verdienen. De onmenselijke en beestachtige manier waarop zij hun cliënteel benaderen, behandelen en in vrachtwagens stoppen/duwen of verschepen zal hun een zorg wezen. Als beesten dienden hun slachtoffer urenlang in weer en wind in een bosje aan een parking te wachten om in een vrachtwagen te worden gestouwd, op risico van eigen leven. De toestand waarin de 'smokkelwaar' aankwam was voor beklagden van geen enkel belang. Dit blijkt zelfs uit de codetaal die ze gebruikten voor de te smokkelen mensen: sigaretten, mussen, duiven, geiten kalkoenen of gewoon klotzakken.

Betrokkene werkt de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand. In het land waar zij uiteindelijk stranden, wacht de slachtoffers vaak enkel een leven in de illegaliteit en uiterste marginaliteit, hetgeen onmiskenbaar een negatieve impact heeft op het economisch bestel (zwartwerk) en de schatkist. Ook de arbeidsmarkt wordt verstoord en het asiel en vreemdelingenbeleid wordt ondergraven. Dergelijke mensensmokkelaars creëren tevens de ideale doelgroep waarbinnen criminele organisaties rekruteren. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale

bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijf minstens sinds 16/06/2015 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

(...)

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale, Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven, de directeur van de gevangenis, de verantwoordelijke van het gesloten centrum de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Sint-Niklaas,

Om betrokkene vanaf 08/09/20 te doen opsluiten.

(...)"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 26 augustus 2020 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van vijftien jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Het voorwerp van de vordering

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift niet op eenduidige wijze wordt toegelicht welke beslissing precies het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering. Als bijlage bij het verzoekschrift (inventaris verzoekschrift, stuk 1) worden twee verschillende aktes gevoegd (een bijlage 13septies en een bijlage 13sexies), terwijl doorheen het verzoekschrift zelf op consistente wijze gewag wordt gemaakt van “de” bestreden beslissing (enkelvoud).

In de nota met opmerkingen geeft de verweerder aan dat de vordering gericht is tegen de beslissing van 26 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Ook de Raad stelt vast dat verzoekers concrete kritiek enkel gericht is tegen deze akte en dat de verzoeker zijn belang ook uitdrukkelijk ontleent aan de beslissing die zich uitsprekt over zijn onregelmatige verblijfstoestand en die hem het bevel oplegt om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering en met terugleiding naar de grens. Uit het verzoekschrift blijkt dan ook niet dat de verzoeker met de onderhavige vordering tevens de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou nastreven van de beslissing van 26 augustus 2020 waarbij hem een inreisverbod van vijftien jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Ter terechtzitting bevestigde de raadvrouw van de verzoeker uitdrukkelijk dat de vordering enkel gericht is tegen de bijlage 13septies, en niet tegen de bijlage 13sexies.

2.2. De ontvankelijkheid van de vordering in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 26 augustus 2020, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de teruggedrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag een verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door een verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient dan ook gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Hoewel de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke voorwaarde uitmaakt om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging over te gaan en deze voorwaarde dus niet kan worden vereenzelvigd met de voorwaarde dat een ernstig middel moet worden aangevoerd, is in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaald dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel van rechtswege geacht wordt te zijn vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd dat gesteund is op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In het verzoekschrift zet de verzoeker, onder de hoofding “b. belang” het volgende uiteen:

“Verzoeker zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaan ingevolge een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft een persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig belang bij de schorsing en de vernietiging van de bestreden beslissing.

De beslissing heeft immers tot gevolg dat men hem zal terugleiden naar Irak

Het is in die context dat de verzoeker onmogelijk is terug te keren. De beslissing bevestigen zou trouwens een schending meebrengen van het proportionaliteitsbeginsel en artikel 3 van het EVRM.”

Voor het overige brengt de verzoeker onder de hoofding “b. belang” enkel een toelichting naar voor als waarom hij er een belang (cf. artikel 39/56 van de vreemdelingenwet) bij zou hebben dat de Raad de bestreden akte zou vernietigen.

De verzoeker brengt met betrekking tot het procesbelang zoals voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet enkele louter juridisch-technische toelichtingen naar voor en vervolgens zet hij uiteen dat hij belang heeft aangezien de “*beslissing*” verhindert dat hij zich in België vestigt, waarbij wordt geargumenteed dat het hem moet worden toegestaan om een hier een verblijfsaanvraag in te dienen in toepassing van de artikelen 9, derde lid en 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker verwijst tot slot nog naar de aangevoerde middelen.

In het verzoekschrift kan echter geen specifieke uiteenzetting worden weergevonden waarin de verzoeker aanduidt hoe ernstig het nadeel precies is dat van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel uitgaat en waarin hij aangeeft waarom deze of gene nadelige gevolgen van de tenuitvoerlegging moeilijk kunnen worden hersteld.

De Raad wijst er nogmaals op dat de voorwaarde dat de verzoeker concreet moet aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent, één van de door artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet opgelegde voorwaarden vormt opdat de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze akte zou kunnen bevelen. De voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook te worden onderscheiden van de door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet voorgeschreven vereiste dat de verzoeker een procesbelang moet kunnen doen gelden, hetgeen een ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de vordering uitmaakt. *In casu* staat het evenwel buiten betwisting dat de verzoeker een belang kan laten gelden bij de gevraagde schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel. Bijgevolg gaat de Raad bij deze over tot het onderzoek naar de specifieke wettelijke voorwaarden om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat de verzoeker enkel de loutere stelling naar voor schuift dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou ondergaan ingevolge een terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij laat echter geheel na om te verduidelijken welk nadeel er concreet zou zijn verbonden aan de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel. De verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen worden afgeleid welke dan precies de nadelige gevolgen zouden zijn van een terugkeer naar het land herkomst. De Raad wijst er in dit kader op dat de bestreden verwijderingsmaatregel niet de weigering inhoudt van enige door de verzoeker ingediende verblijfsaanvraag. Er valt dan ook niet in te zien, en de verzoeker verduidelijkt ook niet met verdere gegevens, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte hem zou verhinderen om zich (desgevallend in de toekomst) in België te vestigen. Ook de precieze ernst of omvang van een eventueel nadeel wordt met geen enkel concreet element ondersteund. Daartegenover staat dat de verzoeker blijkens de voorliggende stukken reeds op 6 december 2017 een verklaring heeft ondertekend waarin hij stelt zo vlug mogelijk te willen terugkeren naar Irak. De verzoeker stelde verder dat hij graag een gesprek wil met het Consulaat om zijn terugkeer te bespreken (zie administratief dossier, ‘interview van 06.12.2017 in de gevangenis van Turnhout’). De uitdrukkelijke wil om terug te keren naar zijn land van herkomst werd recent nog door de verzoeker bevestigd. Tegenover een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoeker tijdens een gehoor van 20 september 2019 verklaard dat hij geen redenen heeft waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst en dat hij terug wil gaan (zie administratief dossier, ‘questionnaire’ d.d. 20 september 2019).

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoeker met zijn betoog, op generlei wijze met enig concreet gegeven of overtuigend argument een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoot. Uit de loutere verwijzing naar de aangevoerde middelen kan, met voorbehoud voor de grieven ontleend aan het EVRM, voorts geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden gepuurd.

Evenwel wordt de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, van rechtswege geacht te zijn vervuld indien een ernstig middel wordt aangevoerd dat gesteund is op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Zoals de raadvrouw van de verzoeker ter terechtzitting pertinent opmerkt, is de verwijzing naar de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM dan ook pertinent om de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel te beoordelen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verkort: EHRM) heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij ingevolge de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker zelf toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij een verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De verzoeker brengt echter geen enkele concrete argumentatie of begin van bewijs naar voor dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dient te vrezen voor foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. De verzoeker blijft op dit punt volledig in gebreke en hij laat na om te verduidelijken welke slechte behandeling hij precies riskeert te ondergaan bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. De loutere en bijzonder vage stelling dat de verzoeker bij een terugkeer voor onbepaalde tijd naar het land van herkomst "*in een gevaarsituatie terecht komt (algemeen erkende situatie*" volstaat allerminst. Voorts wordt met de loutere kritiek dat er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd is of geen onderzoek is gedaan naar een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, nog niet aangetoond dat er effectief zwaarwegende gronden aanwezig zijn die aannemelijk maken dat de verzoeker bij een verwijdering naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Overigens ziet de verzoeker over het hoofd dat er in de bestreden akte wel degelijk wordt toegelicht waarom artikel 3 van het EVRM niet van toepassing is. In dit verband heeft de gemachtigde uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de verzoeker op 9 mei 2017, op 7 december 2017 en op 20 september 2019 werd gehoord, waarbij hij verklaarde geen medische problemen te hebben en graag te willen terugkeren naar Irak. De gemachtigde stelt tevens vast dat de verzoeker op 7 december 2017 afstand heeft gedaan van zijn asielaanvragen in Noorwegen, Duitsland en Finland.

De verzoeker maakt derhalve niet concreet aannemelijk dat hij door het onmiddellijke tenuitvoerlegging van de thans bestreden verwijderingsmaatregel een behandeling dreigt te ondergaan die strijdig is met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé-, gezins- of familielevens veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé-, gezins- en/of familielevens dat van die aard is dat het onder het toepassingsgebied valt van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinslevens', noch het begrip 'privélevens'. Het gaat evenwel om autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé-, een familie- of gezinslevens, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het concrete privé-, het familie- of gezinslevens in de zin van dit artikel waarop hij zich beroept. De verzoeker blijft op dit punt echter wederom volledig in gebreke. In zijn verzoekschrift beperkt de verzoeker zich tot enkele louter rechtstheoretische uiteenzettingen betreffende enerzijds de draagwijdte van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het privé-, gezins- en familielevens en anderzijds de onderzoeksverplichting die in dit kader op de verweerder zou rusten.

De Raad stelt vooreerst vast dat de gemachtigde, in weerwil van hetgeen de verzoeker laat uitschijnen, bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel wel degelijk oog heeft gehad voor de eventuele rechten die de verzoeker zou kunnen ontlenen aan artikel 8 van het EVRM. In de bestreden akte heeft de gemachtigde met name benadrukt dat de verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft geen duurzame relatie, geen familie en geen kinderen te hebben in België en dat hij tevens verklaard heeft dat hij graag wil terugkeren naar Irak. Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en de Raad is van oordeel dat de gemachtigde, gelet op deze gegevens, op goede gronden kon besluiten dat artikel 8 van het EVRM *in casu* niet van toepassing is.

Ook in het voorliggende verzoekschrift zet de verzoeker op geen enkele wijze concreet uiteen welke duurzame relaties met en in de Belgische samenleving of welke gezins- of familiale relaties hij dan wel in België zou hebben ontplooid. Bij gebrek aan enige concrete duiding van nauwe banden die de verzoeker in België zou hebben aangegaan, en gelet op verzoekers volgehouden verklaringen dat hij graag wil terugkeren naar Irak, hoeft uiteraard ook geen concrete afweging te worden gedaan waarbij deze of gene door artikel 8 van het EVRM beschermde belangen van de verzoeker worden afgewogen tegen het door het EHRM erkende belang van de Staat om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić e.a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100).

Waar de verzoeker stelt dat de verweerder "*bij het toepassen van artikel 32 quater van de wet van 15 december 1980*", zijn bevoegdheden te buiten gegaan is door op onevenredige wijze inbreuk te maken op de eerbiediging van het privé - leven en het gezinslevens, merkt de Raad nog op dat de bestreden akte geen toepassing maakt van artikel 32 *quater* van de vreemdelingenwet, meer nog, dit artikel bestaat zelfs niet.

Bij gebrek van enig begin van bewijs van het bestaan van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden die de verzoeker in België zou hebben ontplooid, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Bijgevolg is evenmin aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel enig door artikel 8 van het EVRM beschermd recht zou miskennen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de verzoeker tevens melding maakt van een schending van artikel 5 van het EVRM. Deze grief wordt echter op geen enkele wijze concreet toegelicht en bovendien is hij niet dienstig. Artikel 5 van het EVRM betreft immers een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Zoals hoger gesteld, beschikt de Raad hieromtrent niet over enige rechtsmacht.

Aangezien de verzoeker geen verdedigbare grief heeft laten gelden die gesteund is op de grondrechten van de mens, kan niet worden vastgesteld dat er - overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet - van rechtswege is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond.

3.3. Derhalve is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DE GROOTE